

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.392 van 8 november 2002
in de zaken A. 76.075/XIV-419
A. 76.076/XIV-420.**

In zake : I. XXX,
 II. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat R. JESPERS,
 kantoor houdende te 2100 DEURNE (ANTWERPEN),
 Sint-Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnen-
landse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bulgaarse nationaliteit, op 20 oktober 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de beschikking van 4 juni 1997 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist zijn beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen, en van, ten tweede, de beslissing van 5 augustus 1997 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bulgaarse nationaliteit, op 20 oktober 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de beschikking van 4 juni 1997 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist haar beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen, en van, ten tweede, de beslissing van 5 augustus 1997 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op het arrest nr. 93.569 van 27 februari 2001 waarbij de debatten worden heropend en aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag wordt gesteld;

Gelet op het arrest nr. 81/2002 van het Arbitragehof van 8 mei 2002;

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken reeds werden samengevat in het arrest nummer 93.569 van 27 februari 2001; dat hieraan de volgende gegevens dienen te worden toegevoegd:

1.1. De beslissing waarbij het hoger beroep van de man wordt verworpen rust op de volgende redengeving:

“Gezien de ter zitting neergelegde besluiten waarin appellant, in de eerste plaats en zonder te verwijzen naar een wettekst waarop hij zich daarvoor kan steunen, stelt dat hij hogervermelde beschikking van 4 juni 1997 als nietig beschouwt omdat ze volgens hem niet gemotiveerd is en in openbare zitting moest uitgesproken worden; dat hierbij moet opgemerkt worden dat die beslissing overeenkomstig de daarover bestaande wettelijke beschikkingen werd genomen wel degelijk gemotiveerd werd zoals de wetgever dat verwachtte door te vermelden welke indruk er was ontstaan terwijl de verplichting in openbare zitting uit te spreken alleen van toepassing is op een administratief contentieus rechtscollege wanneer een bijzondere wetsbepaling het voorziet (Cassatie 9 oktober 1959, arresten van Cassatie 1960, 115);

Overwegende dat hogervermelde beschikking van 4 juni 1997 een beslissing is vooraleer recht te doen en zonder enige invloed op de grond van de zaak zelf, en beslissingen vooraleer recht te doen niet kunnen gevat worden door een vraag tot annulering ervan voor de Vaste Beroepscommissie; dat een eventuele onregelmatigheid ervan slechts kan ingeroepen worden tezamen met een verzoek gericht tegen de eindbeslissing genomen door dat rechtscollege (zie arrest Raad van State 57.664 van 19 januari 1996 A.67.130/XIe kamer-321 inzake Lawson tegen de Belgische Staat);

Overwegende dat appellant verder stelt dat er een schending was van het gelijkheidsbeginsel maar dat appellant dit in zijn besluiten verder niet kan aantonen omdat alle beroepen ingesteld bij de Vaste Beroepscommissie op eenzelfde en gelijke wijze worden onderzocht vooraleer er wordt beslist welke beroepen door een kamer bestaande uit één lid of uit drie leden in behandeling zullen worden genomen (art. 57/12 van hogervermelde wet van 15 december 1980);

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie werd opgericht dankzij de daartoe in artikel 145 en 146 van de Grondwet voorziene mogelijkheid en de betwisting door

appellant aangebracht voor beoordeling in beroep bij de Vaste Beroepscommissie geen betwisting is die ver een burgerlijk recht gaat zoals appellant ten onrechte stelt maar wel gaat over een politiek recht;

Overwegende dat, zoals hiervoor reeds werd gezegd, er tot de voorliggende beslissing over de grond van de zaak nog geen enkele beslissing werd genomen zodat appellant dan ook ten onrechte voorhoudt dat dit wel het geval zou zijn vermits er noch voor appellant, noch voor de Belgische Staat als zijnde zijn tegenpartij binnen deze procedure (zie Raad van State, arrest 66.369 van 22 mei 1997 in de zaak A. 49.104/X.5048 Charles Agyemang tegen Belgische Staat) er een andere beslissing over het door appellant ingestelde verzoek is tussengekomen dan hogervermelde bestreden beslissing van 9 april 1997 waarvan de uitvoerbaarheid door het instellen van huidig beroep ondertussen werd opgeschorst (art. 57/11 apr. 1);

Overwegende dat appellant vraagt dat de bepalingen van art. 57/12 alinea 4 van hogervermelde wet van 15 december 1980 zouden getoetst worden aan de bepalingen van artikel 159 van de Grondwet in verband met de gelijke behandeling van rechtssubjecten maar zonder dat appellant bij dit vierde punt uit zijn besluiten aangeeft waarom hij in dat verband enige twijfel meent te moeten formuleren; dat trouwens dat artikel slechts wet werd na advies van de Raad van State welke in dat verband geen opmerking heeft geformuleerd zodat er ook mag gesteld worden dat er ook geen enkele aanwijzing is voor enige schending van art. 159 van de Grondwet zodat hierover aan het Arbitragehof geen prejudiciële vraag dient te worden gesteld;

Overwegende dat appellant in zijn besluiten herhaalt dat zijn beroep wel degelijk gegrond is en daartoe (aan feiten en middelen) in zijn verzoekschrift aan feiten en middelen heeft aangebracht dat hij in zijn land van oorsprong behoorde tot de Turkse minderheid; dat hij op het einde van 1992 en het begin van 1993 getracht had een afdeling op te richten van de Royalistische Partij van de Tsaar wat aanleiding gaf tot een convocatie bij de politie die hem voor verhoor een dag vasthield en hem sloeg; dat hij niet alleen over zijn politieke activiteiten werd verhoord maar ook over zijn mogelijke betrokkenheid bij een verkeersongeval; waarbij dat appellant vond dat de overheid hem wilde intimideren wanneer hij in maart 1993 een oproeping kreeg om opnieuw in het leger dienst te gaan doen; dat dit volgens hem met meerdere opposanten in zijn land gebeurde en daarom besloot zijn land te ontvluchten;

Overwegende dat appellant verder uitlegt dat hij geen documenten voorbrengt gezien het politieke klimaat in zijn land, Bulgarije, en vermits hij plaatselijk werkzaam was had hij weinig binding met partijgenoten op de hoofdzetel; dat appellant stelt dat zijn partij ook nooit werd opgericht zodat het niet verwonderlijk is dat er geen aanwijzingen over bestaan in Bulgarije maar dat dit niet mag doen twifelen aan zijn engagement of zijn sympathiën voor de monarchie en meer bepaald voor koning Simeon II en daarom was aangezocht ook anderen daarvan te overtuigen; dat appellant weliswaar het partijprogramma niet kan verduidelijken omdat zijn rol beperkt was tot mensen te winnen voor het idee van een terugkeer van de koning, bezigheden die hij clandestien uitvoerde; dat hij een drietal keren was geconvoceerd door de politie (geconvoceerd) en hierdoor durfde hij met de hoofdzetel van de partij uit overwegingen van veiligheid geen contact meer opnemen; dat hij er de aandacht op trekt dat het niet zijn Turkse afkomst was welke voor hem een reden was zijn land te ontvluchten;

Overwegende dat appellant in zijn besluiten, ter zitting precies voor het sluiten van de debatten, ook verzocht dat de secretaris al zijn verklaringen op instructie van de voorzitter zou acteren, wat toen niet alleen als vraag te laat werd gesteld maar waarop evenmin kon ingegaan worden omdat de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie mondeling is gebeurt (zie art. 57/20 van hogervermelde wet van 15 december 1980) zodat deze vraag gesteld door appellant een verzoek is om af te wijken van de uitdrukkelijke wettelijke bepalingen;

Overwegende dat appellant dus nog steeds niet in staat is gebleken om enig element uit zijn relaas toetsbaar te maken; dat hij vertelt dat zijn kerngroep uit een tien tot vijftien mensen bestond maar met geen van hen nog enig contact kon opnemen omdat zijn partij niet echt werd opgericht en hij er ten onrechte van uitgaat dat er zomaar volledig geloof moet worden gehecht aan het relaas dat hij brengt; dat daaraan zomaar de interpretatie moet worden gegeven die hij zelf voorstelt maar dit is en blijft een verkeerd uitgangspunt omdat de bewijslast hoe dan ook bij appellant als verzoeker blijft liggen (zie nr. 195 en 196 op blz. 51 en nr. 205-a op blz. 53 van de 'Guide des Procédures et Critères

à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié' uitgegeven in september 1979 door het Hoog Commissariaat der Verenigde Naties voor de Vluchtelingen);

Overwegende dat appellant geen enkele informatie weet te verschaffen die hij ongetwijfeld had moeten kunnen bekomen van de andere monarchistisch gezinden waarmee hij samengewerkt had of van zijn familie of vanwege andere vroegere bekenden en dus ook niets weet te vertellen over wat die andere kernleden van hun toekomstige partij sinds zijn laatste contact met hen is overkomen; dat hij moet toegeven geen enkele nadere informatie te hebben over hoe de overheid in de voorbije jaren gereageerd heeft op zijn verdwijning en weigering het leger te vervoegen; dat zijn bewering dat hij hierdoor ondertussen automatisch werd veroordeeld voor desertie beperkt blijkt te blijven tot alleen die bewering zelf en dit dus ondanks de informatie die hij daarover in de voorbije jaren in zijn land van oorsprong moest kunnen inwinnen en tot toetsing ervan aanbrengen, terwijl een desertie slechts mogelijk is nadat men onder de wapens reeds dienst heeft genomen hetgeen appellant zelf zegt dat hij niet meer deed;

Overwegende dat appellant stelt dat hij zich op 20 maart 1993 voor het leger opnieuw moest aanbieden, hetgeen zich situeert dus na een toch wel zeer korte clandestiene politieke bedrijvigheid van eind 1992 tot begin 1993 als propagandist van de monarchie, maar niet kan zeggen bij welke eenheid of in welke kazerne hij zich moest aanbieden en er mag worden vanuit gegaan dat dergelijke oproeping hem ook schriftelijk moest bereikt hebben vooraleer hij er zich daadwerkelijk kon aan onttrekken en appellant geen enkele gegronde reden kan aanvoeren waarom hij dergelijk toetsbaar stuk niet heeft weten voor te brengen;

Overwegende dat appellant geen uitleg geeft hoe het voor de politie mogelijk was zijn clandestiene bedrijvigheden van zijn monarchistische propaganda te ontdekken, noch waarom de andere daarmee plaatselijk bedrijvige kernleden daarover niet tegelijkertijd werden verontrust;

Overwegende dat appellant zelf stelt dat zijn partij nooit werd opgericht en er daardoor geen aanwijzingen zijn over haar bestaan; dat hij echter tegelijkertijd ook stelt dat hij weinig binding had met zijn partijgenoten in de hoofdzetel te Tiguiviste en dat hij daarmee nooit contact durfde opnemen omwille van veiligheidsoverwegingen zodat die verschillende verstrekte gegevens toch moeilijk onderling met elkaar in overeenstemming te brengen zijn en er mag worden vanuit gegaan dat men plaatselijk in een gemeente van nog geen vijftienhonderd inwoners slechts begint te werken nadat men vanuit de leiding van de partij zelf daarover geïnformeerd is en waarom hun argumenten konden bijgetreden worden dat een monarchie meer voordelen zou geboden hebben, maar ook dergelijke argumentatie blijft volkomen vreemd aan appellant zodat hij zich over zijn partijwerking nog steeds niet geloofwaardiger kan maken;

Overwegende dat de Bulgaarse koning Simeon II in zijn land verwelkomd werd in mei 1996 en er met zijn echtgenote zelfs ging lunchen met president Zhelyu Zhelev en zijn reis er bijna de allure had van een feestelijke blijde inkomst zodat appellant omwille van zijn voorgehouden maar evenmin overtuigend gemaakte monarchistische opvattingen daarom dan ook op geen geloofwaardige wijze nog verder een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging kan voorhouden;

Overwegende dat 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève het volgende betekent: een voortdurende of systematische schending van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.);

Overwegende dat bij haar beslissing de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen rekening moet houden met de politieke situatie in het land van herkomst zoals zij bestaat op het ogenblik van haar beslissing (Raad van State, nr. 46.530, 16 maart 1994; in dezelfde zin: *Commission des Recours*, vermeld in Tiberghien F., 'La Protection des réfugiés en France', *Economica*, Paris, 1988, 385-389);

Overwegende dat de sociaal-politieke situatie in Bulgarije veranderd is sinds de regering(s)wijziging in november 1989 en de val van de communistische regering in november 1990; dat op dit ogenblik Bulgarije een constitutionele republiek is met een regering die na democratische verkiezingen werd aangesteld; dat de laatste politieke gevangenen in januari 1991 werden vrijgelaten (*Country Reports on Human Rights* 1991, U. S. A. , 1992, 1064-1072); dat de situatie met betrekking tot de mensenrechten in Bulgarije in 1993 in het algemeen goed was; dat er kranten gepubliceerd werden door

de politieke partijen en andere organisaties die de verschillende bestaande politieke overtuigingen vertegenwoordigen; dat er talrijke privé-uitgeverijen actief zijn (Country Reports on Human Rights for 1993 Washington, 1994, 815 e.v.);

Overwegende dat Bulgarije het Verdrag uit 1951 betreffende de status van vluchtelingen en het bijbehorend protocol uit 1967, waarop het verzoek van appellant alhier steunt, zelf ook geratificeerd heeft en overging tot het ondertekenen van het Europese Verdrag ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing terwijl het berechten voortduurt van mensen die verdacht werden schendingen van de Mensenrechten te hebben gepleegd (Amnesty International Jaarboek 1994, blz. 93);

Overwegende dat uit de wordingsgeschiedenis van het ingeroepen Verdrag kan afgeleid worden dat 'gegronde vrees' geen betrekking heeft op de subjectieve gevoelsmatige reactie van appellant maar op het risico dat hij loopt; dat deze interpretatie ook werd bevestigd door het feit dat het Verdrag, teneinde de toepassing ervan te laten ophouden (artikel 1, C, 5) verwijst naar de objectieve veiligheidssituatie in het land van herkomst en geen rekening houdt met het feit of de betrokkene al dan niet nog een subjectieve vrees heeft om terug te keren (J.C. Hathaway 'The Law of Refugee Status' Butterworths, Canada 1991, 66 en vgl.);

Overwegende dat een 'gegronde vrees' geen betrekking heeft op de vrees die niet op objectieve wijze verrechtvaardigd wordt hoezeer deze vrees ook redelijk kan lijken vanuit het standpunt van het betrokken individu; dat de vraag is wat er zou kunnen gebeuren indien appellant zou terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft; dat het doel van het Verdrag is niet een oplossing te bieden voor een vrees, maar een toevluchtsoord te bezorgen aan diegene wiens vrees voor vervolging in werkelijkheid gegrond is;

Overwegende dat het de bedoeling was van de auteurs van het ingeroepen verdrag dat vluchtelingen zouden aantonen dat zij een aktuele vrees voor vervolging hebben omdat zij geen bescherming krijgen of in de toekomst geen bescherming zouden kunnen krijgen van hun land van herkomst; dat deze interpretatie wordt bevestigd door het feit dat het Verdrag verwijst naar de objectieve situatie in het land van herkomst en niet naar de subjectieve vrees van de betrokkene teneinde de toepassing van het Verdrag te laten ophouden (artikel 1, C, 5 - zie J.C. Hathaway 'The Law of Refugee Status', Butterworths, Toronto/Vancouver, 1991, blz. 74-75);

Overwegende dat deze stelling voortvloeit uit de definitie van 'vluchteling' zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium 'gegronde vrees voor vervolging' het wezenlijke is; dat het determinerend is bij het onderzoek van dit criterium of appellant een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong;

Overwegende dat appellant het zich veroorlooft om in zijn besluiten tevens opmerkingen te maken over het beleid dat hij zegt dat België voert, zelfs durft te stellen dat er een degradatie is van België als rechtsstaat, zaken die volledig buiten de bevoegdheid van de Vaste Beroepscommissie vallen zodat het zelfs niet mogelijk of nodig is daarop nader te reageren en de Vaste Beroepscommissie zich dan ook afvraagt waarom appellant het binnen deze procedure en voor dit rechtscollege nuttig of nodig acht zich aan dergelijke beschouwingen te buiten te gaan;

Overwegende dat appellant zelfs verder de indruk verwekt van kwade trouw te zijn waar hij het aandurft te suggereren dat er met de Vaste Beroepscommissie afspraken zouden kunnen gemaakt worden en welke suggestie ten overstaan van het rechtscollege waartoe hij zich richt zelfs een beledigend karakter vertonen;

Overwegende dat appellant, zelf rechtsonderhorige die zelf trouwens beroep doet op het gelijkheidsbeginsel, zich dient te schikken naar en respect moet opbrengen voor de zienswijze daarover bepaald door het Arbitragehof (arrest nr. 17/97 van 18 maart 1997 (Belgisch Staatsblad van 8 mei 1997 blz. 11279 tot 11287) ;

Overwegende dat ook na heronderzoek van zijn zaak moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds tot het passende besluit was gekomen omdat de door appellant gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met hetgene over zijn land bekend is bij de Vaste Beroepscommissie, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellant zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke

overtuiging in de zin van artikel 1, par. A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kunnen zijn,”;

1.2. De beslissing, waarbij het hoger beroep van de echtgenote wordt afgewezen, is als volgt gemotiveerd:

“Gezien de door appellante ter zitting neergelegde besluiten waarbij zij de geldigheid van hogervermelde en volgens de wettelijke voorschriften genomen beschikking van 4 juni 1997 aanvecht maar zonder te verwijzen naar een wettekst waarop zij steunt om binnen deze instantie nog terug te kunnen komen op die beslissing welke ze binnen deze instantie dient te eerbiedigen en die op zichzelf slechts een beslissing is vooraleer recht te doen over de grond van de zaak en waaraan sinds de bestreden beslissing niets werd gewijzigd en waarvan alleen de uitvoerbaarheid door het instellen van dit beroep ondertussen reeds werd opgeschorst (zie art. 57/11, par. 1 van hogervermelde wet van 15 december 1980);

Overwegende dat in afwachting van de in graad van beroep uit te spreken beslissing over de grond van de zaak de situatie voor de in dit proces betrokken partijen, enerzijds appellante, anderzijds de Belgische Staat als ambtshalve tegenpartij (zie arrest Raad van State 66.369 van 22 mei 1997 in de zaak A.49.104/X.5048 Charles Agyemang tegen Belgische Staat) dezelfde gebleven is zodat er geen sprake kan zijn dat het principe van een eerlijk proces werd geschonden omdat de situatie waarin de gedingvoerende partijen zich sinds de bestreden beslissing bevonden ongewijzigd is gebleven;

Overwegende dat volgens appellante verder het beginsel van gelijkheid werd geschonden maar dit niet kan aantonen en dit ook niet mogelijk zou zijn omdat alle verzoekschriften tot beroep en het voorafgaandelijk daaraan samengestelde administratieve dossier door de Vaste Beroepscommissie op eenzelfde en gelijke wijze worden doorgenomen vooraleer er wordt beslist welke van de ingestelde beroepen door een kamer bestaande uit één lid of uit drie leden in behandeling zullen worden genomen (art. 57/12 van hogervermelde wet van 15 december 1980);

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie werd opgericht dankzij de daartoe in artikel 145 en 146 van de Grondwet voorziene mogelijkheid en het door appellante bij de Vaste Beroepscommissie voor beoordeling in graad van beroep aangebrachte verzoek niet handelt zoals ze het voorstelt over een burgerlijk maar over een politiek recht zodat haar opmerking over het vaststellen van burgerlijke rechten terzake niet dienend is;

Overwegende dat appellante vraagt dat de bepalingen van art. 57/12 alinea 4 van hogervermelde wet van 15 december 1980 zouden getoetst worden aan de bepalingen van artikel 159 van de Grondwet in verband met de gelijke behandeling van rechtssubjecten zonder dat appellante bij dit vierde punt uit haar besluiten aangeeft waarom zij daarover enige twijfel heeft; trouwens dat artikel slechts wet werd na advies van de Raad van State en democratische beperking en stemming in beide wetgevende kamers, zodat er dus met zekerheid moet gesteld worden dat er geen enkele indicatie bestaat van schending van art. 15 van de Grondwet zodat dus helemaal niet kan ingegaan worden op het verzoek hierover aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen;

Overwegende dat appellante in haar besluiten herhaalt dat haar beroep wel degelijk gegrond is en waartoe ze in haar verzoekschrift niet verwijst naar eigen feiten en middelen maar zich ertoe beperkt te verwijzen naar datgene wat haar echtgenoot XXX aanvoert die stelde dat hij in zijn land van oorsprong behoorde tot de Turkse minderheid en waar hij vanaf eind 1992 tot begin 1993 getracht had een afdeling op te richten van de Royalistische Partij van de Tsaar waarvoor hij bij de politie werd ontboden die hem voor verhoor voor korte tijd vasthield en sloeg en waarbij deze niet alleen over zijn politieke bezigheden maar ook over zijn mogelijke betrokkenheid bij een verkeersongeval werd ondervraagd; dat daarna haar echtgenoot vond dat de overheid hem wilde intimideren; dat wanneer hij in maart 1993 een oproeping kreeg om opnieuw in het leger dienst te gaan doen en dat dit met meerdere opposanten gebeurde zodat hij om deze redenen besloot zijn land te ontvluchten en waarbij appellante hem vergezelde;

Overwegende dat de echtgenoot tot staving van zijn beroep opnieuw in zijn bewijsvoering is tekort geschoten zodat zijn verzoek ook in beroep moest leiden tot het bevestigen

van zijn reeds eerder ongegrond verklaard verzoek tot erkenning als vluchteling (beslissing VB/97/951/W3594 van 5 augustus 1997) en wat dus zeker eveneens voor appellante, die verder daaraan geen enkel eigen persoonlijk motief kon toevoegen, het geval is;

Overwegende dat appellante er bij de behandeling van haar verzoek in graad van beroep evenmin in slaagt om elementen aan te brengen die als geloofwaardig zouden kunnen aangenomen worden en in verband zouden kunnen staan tot een der elementen van de ingeroepen Conventie van Genève zodat er ook na heronderzoek moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellante passende besluit was gekomen vermits de door appellante gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen, en rekening houdende met wat er bij de Vaste Beroepscommissie bekend is, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellante zich buiten het land bevindt waarvan zij de nationaliteit bezit, en de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging in de zin van artikel 1, par. A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,”;

2. Over de gegrondheid van het beroep van XXX.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel laat gelden dat artikel 57/12, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, op basis van welke bepaling zijn zaak aan een alleenrechtsprekend lid werd toegewezen, strijdig is met het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 11 van de grondwet, dat artikel 57/12, vierde lid, immers een discriminatie betekent tussen kandidaat-vluchtelingen van wie het beroep wel door een commissie bestaande uit drie leden wordt behandeld en kandidaat-vluchtelingen van wie het beroep door een alleenrechtsprekend lid wordt behandeld doordat opzichtsens deze laatste groep nog voor enige behandeling van het beroep een oordeel over de zaak wordt uitgesproken, met name dat ze “kennelijk ongegrond” is en dit zonder enig tegensprekelijk onderzoek, zonder enig verweer en zonder enige openbaarheid, dat de eenvoudige beslissing over het feit dat de zaak “kennelijk ongegrond” is een vooroordeel in het leven roept, dat hij de Raad dan ook vraagt hieromtrent een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen;

2.1.2. Overwegende dat het Arbitragehof in zijn arrest nummer 81/2002 van 8 mei 2002 voor recht zegt dat artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel laat gelden dat de beschikking van 4 juni 1997 genomen is met schending van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 57/12 en 57/22 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, doordat ze niet in openbare zitting is uitgesproken en erin niet wordt aangegeven waarom het beroep kennelijk ongegrond voorkomt;

2.2.2.1. Overwegende dat artikel 149 van de Gecoördineerde Grondwet hetwelk bepaalt dat vonnissen in openbare terechtzitting worden uitgesproken niet van rechtswege

slaat op beslissingen van administratieve rechtscolleges; dat geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen die formaliteit voorschrijft;

2.2.2.2. Overwegende dat de beschikking van 4 juni 1997 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer besliste het beroep van verzoeker zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen, rust op de overweging dat “na inzage van het verzoekschrift tot beroep de indruk is ontstaan dat dit beroep overkomt als kennelijk ongegrond”; dat een beroep kennelijk ongegrond is wanneer het weliswaar ontvankelijk is ingesteld, maar de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beroepen beslissing kunnen leiden; dat zelfs een omstandig gemotiveerde beroepsakte derhalve door een alleenrechtsprekend lid kan worden behandeld indien de erin vervatte uitleg manifest niet tot een andere beslissing in beroep kan leiden; dat in niet mis te verstane bewoordingen de gemachtigde bijzitter dus te kennen heeft gegeven dat het hem, op zicht van het beroepschrift, voorkwam dat de erin vervatte uitleg manifest niet tot een andere beslissing in beroep kon leiden; dat zodoende genoegzaam werd aangegeven waarom er grond bestond om de zaak als alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat de gemachtigde bijzitter niet gehouden was in deze beslissing alvorens recht te doen, nader op de aangevoerde verweermiddelen in te gaan; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel betoogt dat de beslissing van 5 augustus 1997 tekort schiet in de wettelijke motiveringsplicht, dat de Vaste Beroepscommissie niet naar behoren motiveert waarom het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag wordt afgewezen, dat in tegenstelling tot wat wordt overwogen hij in zijn besluiten wel uitvoerig heeft uiteengezet waarin de aangevoerde discriminatie bestaat, dat ook zijn argumentatie in verband met de schending van de principes van een eerlijk proces en van de artikelen 6 van het E.V.R.M. en 14 van het BUPO niet wordt beantwoordt;

2.3.2.1. Overwegende dat het Arbitragehof negatief heeft geantwoord op de hem voorgelegde vraag (cf. eerste middel); dat verzoeker, gelet op artikel 28 van de bijzondere wet op het Arbitragehof, er geen belang meer bij heeft te doen gelden dat niet naar behoren werd geantwoord op zijn verzoek om een prejudiciële vraag aan dit Hof voor te leggen;

2.3.2.2. Overwegende dat verzoeker er geen belang bij heeft aan te voeren dat niet werd ingegaan op zijn verweer ontleend aan artikel 6 van het E.V.R.M. en artikel 14 van het BUPO, daar deze verdragsbepalingen in deze niet van toepassing waren (cf. bespreking vierde middel); dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit verweer overigens genoegzaam heeft verworpen toen ze erop wees dat “de betwisting niet over een burgerlijk recht gaat zoals appellant ten onrechte stelt, maar wel over een politiek recht”;

2.3.2.3. Overwegende dat betrokkene in zijn besluiten “de principes van een eerlijk proces” geschonden achtte doordat “de voorzitter zich nog voor enig tegensprekelijk debat reeds, zij het provisioneel, had uitgesproken over de gegrondheid van de zaak” en doordat “de behandeling door een alleenzetelend rechter blijkbaar is ingegeven door beleidsbeslissingen die mogelijk kaderen in zogenaamde afspraken die de Minister van Binnenlandse Zaken zegde te willen maken met de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen”; dat, wat het eerste argument betreft, het aangevoerd rechtsbeginsel moet wijken voor de duidelijke wettekst (cf. bespreking eerste onderdeel van het vijfde middel); dat, waar de beroepscommissie de wet op het betwist punt juist heeft toegepast, de vraag of zij het voor haar in dit verband aangevoerd rechtsmiddel al dan niet heeft beantwoord, geen belang vertoont; dat het tweede argument beperkt was tot een loutere bewering, die niet in het minst werd gestaafd en waarop de Vaste Beroepscommissie dan ook niet gehouden was nader in te gaan; dat de bewering in verband met de beleidsbeslissingen en/of afspraken met de Minister van Binnenlandse Zaken niet meer was dan een eigen veronderstelling; dat, in zoverre het derde middel ontvankelijk is, het niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending aanvoert van de rechten van de verdediging en van de artikelen 6 van het E.V.R.M. en 14 van het BUPO, doordat de tweede bestreden beslissing deels is gebaseerd op verklaringen die hij tijdens de zitting zou hebben afgelegd, terwijl hiervan geen schriftelijke neerslag, zoals bijvoorbeeld een getrouw verhoorverslag van de zitting bestaat, zodat hij niet in staat is na te gaan of wat in de bestreden beslissing als “gezegd” wordt aangehaald met de werkelijkheid overeenstemt;

2.4.2. Overwegende dat de artikelen 6.1 van het E.V.R.M. en 14 van het BUPO in deze niet van toepassing zijn daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning doet; dat wanneer deze uitleg een doorslaggevend motief van de beslissing is geweest, de strekking van de door één der partijen ter terechtzitting gedane verklaringen duidelijk, hetzij uit de beslissing van de Vaste Beroepscommissie, hetzij uit het verslag der zitting moet blijken; dat uit geen enkele considerans van de tweede bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting determinerend zijn geweest voor de oordeelsvorming van de Vaste Beroepscommissie; dat deze beslissing in wezen niet daarop, maar, eensdeels, op het niet voorbrengen van toetsbare gegevens en, anderdeels, op gewijzigde politieke situatie in het land van herkomst is gebaseerd; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel de schending aanvoert van de artikelen 6 van het E.V.R.M. en 14 van het BUPO en van de principes van een eerlijk proces doordat, eerste onderdeel, zijn beroep werd behandeld door een rechter die voorafgaand aan de behandeling reeds beslist had dat het beroep kennelijk ongegrond was,

doordat, tweede onderdeel, geweigerd werd zijn verklaringen ter zitting te acteren en doordat, derde onderdeel, zijn argumentatie in verband met de schending van in het kader van het procesrecht gewaarborgde rechten werd afgedaan als “het wekken van de indruk van kwade trouw” en als “beledigend”, wat overduidelijke subjectieve en geëngageerde beschouwingen zijn;

2.5.2. Overwegende dat, zoals bij de bespreking van het vorig middel gesteld, artikel 6.1. van het E.V.R.M. en artikel 14 van het BUPO in deze niet van toepassing zijn;

2.5.3.1. Overwegende dat artikel 57/12, vierde lid, van voormelde wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, er geen twijfel laat over bestaan dat het lid, dat over het onontvankelijk of kennelijk ongegrond karakter van het beroep oordeelt, vervolgens zelf dat beroep als alleenrechtsprekend lid behandelt; dat het door verzoeker ingeroepen algemeen rechtsbeginsel niet kan opwegen tegen deze duidelijke wettekst; dat het eerste deel niet gegrond is;

2.5.3.2. Overwegende dat verzoeker niet ontkent dat hij zijn vraag om alle verklaringen ter zitting te acteren te laat heeft gesteld, met name juist vóór het sluiten van de debatten (cf. negende considerans van de tweede beslissing); dat bovendien de algemene rechtsbeginselen in verband met de rechten van de verdediging en het eerlijk proces niet inhouden dat alle verklaringen afgelegd ter terechtzitting van de Vaste Beroepscommissie moeten worden genoteerd, noch dat de secretaris, zo hierom wordt verzocht, een getrouw verhoorverslag moet opmaken; dat zo de partijen het recht hebben om aantekening op het verslag van de zitting van bepaalde, nauwkeurig omschreven opmerkingen of verklaringen te vragen, ze daarentegen niet kunnen eisen dat al hun antwoorden en verklaringen woordelijk worden geacteerd; dat dit trouwens bezwaarlijk valt te verenigen met artikel 57/20, eerste lid, van voormelde wet van 15 december 1980, luidens welke bepaling “de rechtspleging voor de commissie mondeling geschied”; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

2.5.3.3. Overwegende dat in zijn besluiten verzoeker suggereerde dat de behandeling van zijn beroep door een alleenrechtsprekend lid was “ingegeven door beleidsbeslissingen die mogelijk kaderen in zogenaamde afspraken die de Minister van Binnenlandse Zaken zegde te willen maken met de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen”; dat, louter op grond van een eigen veronderstelling zodoende de onpartijdigheid van de Vaste Beroepscommissie in twijfel werd getrokken; dat de leden van dit administratief rechtscollege immers gehouden zijn in eer en geweten de wet toe te passen, zonder hieromtrent afspraken te kunnen of te mogen maken met de Minister van Binnenlandse Zaken; dat de enkele omstandigheid dat de gemachtigde bijzitter op de zware, doch lichtzinnige beschuldigingen van verzoeker heeft geantwoord dat deze “een beledigend karakter vertoonden” en betrokkene “zelfs de indruk wekte hierbij van kwade

trouw te zijn”, niet doet blijken van zijn ongeschiktheid om de zaak van verzoeker op een serene en onpartijdige wijze te behandelen;

2.5.4. Overwegende dat het vijfde middel in zijn geheel niet gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep van XXX

Overwegende dat verzoekster de door haar man ontwikkelde middelen overneemt en deze tot de hare maakt; dat deze middelen hierboven werden samengevat en besproken; dat het dan ook volstaat naar deze uiteenzetting te verwijzen; dat, wat het vierde middel betreft, opgemerkt moet worden dat de ten aanzien van de vrouw genomen beslissing, op de niet-erkenning van haar echtgenoot is gebaseerd; dat het derde onderdeel van het vijfde middel wat de vrouw betreft, feitelijke grondslag mist; dat de te haren opzichte getroffen beslissing immers geen melding maakt van kwade trouw of van beledigende uitlatingen; dat dienvolgens het beroep tot nietigverklaring ingeleid door de tweede verzoekende partij eveneens dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
acht november tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.